WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (ósma izba)

z dnia 6 maja 2009 r. *

W sprawie T-122/04

Outokumpu Oyj, z siedzibą w Espoo (Finlandia),

Luvata Oy, dawniej Outokumpu Copper Products Oy, z siedzibą w Espoo,

reprezentowane przez J. Ratliffa, barrister, F. Distefano oraz J. Luostarinena, adwokatów,

strona skarżąca,

* Język postępowania: angielski.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez É. Gippiniego Fourniera, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot z jednej strony skargę o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące na mocy art. 2 lit. b) decyzji Komisji C (2003) 4820 wersja ostateczna z dnia 16 grudnia 2003 r. w przedmiocie procedury stosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-1/38.240 — Rury przemysłowe), a z drugiej strony żądanie wzajemne Komisji podwyższenia kwoty wspomnianej grzywny,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (ósma izba),

w składzie: E. Martins Ribeiro, prezes, S. Papasavvas i N. Wahl (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 marca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Outokumpu Oyj, spółka notowana na giełdzie z siedzibą w Espoo (Finlandia), jest spółką wiodącą grupy prowadzącej działalność na całym świecie głównie w zakresie produkcji metali podstawowych, stali, wyrobów z miedzi, a także w zakresie wprowadzania technik produkcji tych wyrobów. W czasie właściwym dla okoliczności faktycznych niniejszej sprawy Outokumpu posiadała 100% kapitału spółki Luvata Oy (dawniej Outokumpu Copper Products Oy), która produkuje między innymi miedziane rury przemysłowe (Outokumpu i Luvata zwane są dalej bez wyszczególniania „Outokumpu" lub „skarżącymi").

2 W związku z informacjami przekazanymi przez Mueller Industries Inc. Komisja przeprowadziła w marcu 2001 r. na mocy art. 14 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, 13, s. 204), niezapowiedziane kontrole w pomieszczeniach spółek KME Germany AG (dawniej KM Europa Metal AG), KME France SAS (dawniej Tréfimétaux SA), KME Italy SpA (dawniej Europa Metalli SpA) (zwanych dalej wspólnie „grupą KME"), Wieland-Werke AG (zwanej dalej „Wieland") i skarżących.

3 W dniu 9 kwietnia 2001 r. Outokumpu przedłożyła Komisji ofertę współpracy na mocy komunikatu Komisji dotyczącego nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 1996, C 207, s. 4, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy z 1996 r."). W dniu 30 maja 2001 r. wspomniana spółka złożyła memorandum w tej sprawie.

4 W odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 17, skierowany przez Komisję w lipcu 2002 r. do grupy KME i do Wieland, w dniu 30 września 2002 r. Wieland złożyła wniosek o zastosowanie komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r.

5 W dniu 15 października 2002 r., w odpowiedzi na ten sam wniosek o udzielenie informacji, grupa KME złożyła w swym imieniu wniosek o zastosowanie wspomnianego komunikatu.

6 Po przeprowadzeniu dochodzenia obejmującego dodatkowe kontrole w pomieszczeniach spółki Outokumpu i grupy KME, odbyciu spotkań z przedstawicielami Outokumpu, grupy KME i Wieland, a także skierowaniu na mocy art. 11 rozporządzenia nr 17 do grupy KME i Wieland wniosków o udzielenie informacji uzupełniających, w lipcu 2003 r. Komisja wszczęła postępowanie w sprawie naruszenia i wydała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów skierowane do grupy KME, Wieland i Outokumpu. Przedsiębiorstwa będące adresatami wspomnianego pisma zrezygnowały z przeprowadzenia przesłuchania, które w związku z tym nie odbyło się.

7 W dniu 16 grudnia 2003 r. Komisja wydała decyzję C (2003) 4820 wersja ostateczna w przedmiocie procedury stosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-1/38.240 — Rury przemysłowe) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), której streszczenie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 28 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 125, s. 50).

8 Z zaskarżonej decyzji wynika, że pod koniec lat 80. producenci zrzeszeni w stowarzyszeniu działającym na rzecz jakości rur stosowanych w sektorze klimatyzowania powietrza i chłodzenia, Cuproclima Quality Association (zwanym dalej „Cuproclima"), do którego należały także skarżące, rozszerzyli współpracę na kwestie związane z konkurencją.

9 Posiedzenia Cuproclimy, które odbywały się dwa razy rocznie, stanowiły okazję do regularnego omawiania i określania cen, a także innych warunków handlowych mających zastosowanie do rur przemysłowych, co czyniono po przedyskutowaniu kwestii zamieszczonych w oficjalnym porządku obrad. Te sprzeczne z regułami konkurencji posiedzenia były uzupełniane kontaktami dwustronnymi między przedsiębiorstwami należącymi do wspomnianego stowarzyszenia. Przedsiębiorstwa te ustalały cele w zakresie cen, a także inne warunki handlowe dotyczące rur przemysłowych. Koordynowały one podwyżki cen, dzieliły się klientami i udziałami w rynku oraz nadzorowały wprowadzanie w życie swoich uzgodnień antykonkurencyjnych, wyznaczając przywódców rynków, a także przekazując sobie nawzajem poufne informacje.

10 Zaskarżona decyzja zawiera między innymi następujące przepisy:

„Artykuł 1

Następujące przedsiębiorstwa, uczestnicząc w wskazanych okresach we wszystkich porozumieniach i praktykach uzgodnionych polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze rur przemysłowych, naruszyły przepisy art. 81 ust. 1 [WE], a od 1 stycznia 1994 r. także art. 53 ust. 1 porozumienia EOG.

a) [Wieland] od dnia 3 maja 1988 r. do dnia 22 marca 2001 r.;

b) Outokumpu […] indywidualnie od dnia 3 maja 1988 r. do dnia 30 grudnia 1988 r. i wspólnie z [Luvatą] od dnia 31 grudnia 1988 r. do dnia 22 marca 2001 r.;

c) [Luvata] od dnia 31 grudnia 1988 r. do dnia 22 marca 2001 r. (wspólnie z Outokumpu […]);

d) [KME Germany] indywidualnie od dnia 3 maja 1988 r. do dnia 19 czerwca 1995 r. i wspólnie z [KME France] i [KME Italy] od dnia 20 czerwca 1995 r. do dnia 22 marca 2001 r.;

e) [KME Italy] wspólnie z [KME France] od dnia 3 maja 1988 r. do dnia 19 czerwca 1995 r. i wspólnie z [KME Germany] i [KME France] od dnia 20 czerwca 1995 r. do dnia 22 marca 2001 r.;

f) [KME France] wspólnie z [KME Italy] od dnia 3 maja 1988 r. do dnia 19 czerwca 1995 r. i wspólnie z [KME Germany] i [KME Italy] od dnia 20 czerwca 1995 r. do dnia 22 marca 2001 r.

Artykuł 2

Za naruszenia, o których mowa w art. 1, nakłada się następujące grzywny:

a) [Wieland]: 20,79 miliona EUR;

b) Outokumpu […] i [Luvata] solidarnie: 18,13 miliona EUR;

c) [KME Germany], [KME France] i [KME Italy] solidarnie: 18,99 miliona EUR;

d) [KME Germany]: 10,41 miliona EUR;

e) [KME Italy] i [KME France] solidarnie: 10,41 miliona EUR" [tłumaczenie nieoficjalne].

11 W pierwszej kolejności w odniesieniu do ustalenia kwoty wyjściowej grzywny Komisja stwierdziła, że naruszenie, które polegało głównie na ustalaniu cen i podziale rynku, jest z uwagi na sam jego charakter bardzo poważnym naruszeniem (motyw 294 zaskarżonej decyzji).

12 W celu ustalenia wagi naruszenia Komisja uwzględniła także okoliczność, że kartel miał wpływ na całe terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) (motyw 316 zaskarżonej decyzji). Poza tym Komisja zbadała rzeczywiste skutki naruszenia i stwierdziła, że kartel „ogólnie miał wpływ na rynek" (motyw 314 zaskarżonej decyzji).

13 Wreszcie także w ramach ustalania wagi naruszenia Komisja uwzględniła okoliczność, że rynek miedzianych rur przemysłowych stanowi ważny sektor, którego wartość w EOG jest szacowana na 288 milionów EUR (motyw 318 zaskarżonej decyzji).

14 W świetle wszystkich wyżej wymienionych okoliczności Komisja uznała, że rozpatrywane naruszenie powinno być zakwalifikowane jako bardzo poważne (motyw 320 zaskarżonej decyzji).

15 W drugiej kolejności Komisja potraktowała przedsiębiorstwa, które popełniły naruszenie, w sposób zróżnicowany w celu uwzględnienia rzeczywistych ekonomicznych możliwości spowodowania przez każde z nich znaczących szkód w zakresie konkurencji. W tej kwestii Komisja powołała się na różnicę pomiędzy udziałami w rynku rur przemysłowych w EOG, jakie posiadały, z jednej strony grupa KME, lider na rynku w EOG z udziałem w rynku wynoszącym [*poufne*] [1]%, a z drugiej strony Outokumpu i Wieland, z udziałami w rynku wynoszącymi odpowiednio [*poufne*] i 13,4%. Ze względu na tę różnicę kwota wyjściowa grzywny nałożonej na Outokumpu i Wieland została ustalona na 33% kwoty wyjściowej grzywny nałożonej na grupę KME, a mianowicie 11,55 miliona EUR w przypadku Outokumpu i Wieland oraz 35 milionów EUR w przypadku grupy KME (motywy 322–323, 326–328 zaskarżonej decyzji).

16 W trzeciej kolejności, aby uwzględnić konieczność ustalenia grzywny na poziomie zapewniającym jej odstraszający skutek, Komisja podwyższyła o 50% kwotę wyjściową grzywny nałożonej na Outokumpu, w wyniku czego grzywna ta osiągnęła poziom 17,33 miliona EUR, biorąc pod uwagę, że wynoszące ponad 5 miliardów EUR obroty w skali światowej tej spółki wskazują, że posiada ona wielkość i siłę ekonomiczną, które zezwalają na zastosowanie takiego podwyższenia (motyw 334 zaskarżonej decyzji).

17 W czwartej kolejności Komisja zakwalifikowała czas trwania naruszenia, które miało miejsce od 3 maja 1988 r. do 22 marca 2001 r., jako „długi". Komisja uznała zatem za stosowne podwyższenie o 10% za każdy rok uczestnictwa w kartelu kwoty wyjściowej grzywien nałożonych na przedsiębiorstwa, które popełniły naruszenie. W związku z tym kwota wyjściowa grzywny nałożonej na skarżącą została podwyższona o 125%, co doprowadziło do ustalenia kwoty podstawowej grzywny na poziomie 38,98 miliona EUR (motywy 338, 342, 347 zaskarżonej decyzji).

18 W piątej kolejności z tytułu okoliczności obciążających kwota podstawowa grzywny nałożonej na Outokumpu została podwyższona o 50% z uwagi na fakt, że została ona

1 — Dane poufne utajnione.

uznana za winną powrotu do naruszenia, ponieważ spółka ta była adresatem decyzji Komisji 90/417/EWWiS z dnia 18 lipca 1990 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 65 [EWWiS] w sprawie porozumienia i praktyk uzgodnionych europejskich producentów produktów z blachy ze stali nierdzewnej walcowanej (Dz.U. L 220, s. 28) (motyw 354 zaskarżonej decyzji).

19 W szóstej kolejności odnośnie do okoliczności łagodzących Komisja podniosła, że bez współpracy ze strony spółki Outokumpu mogłaby ustalić istnienie bezprawnego zachowania tylko w odniesieniu do okresu czterech lat i w konsekwencji obniżyła kwotę wyjściową grzywny o 22,22 miliona EUR, tak że kwota podstawowa odpowiada grzywnie, jaka zostałaby na nią nałożona za taki okres (motyw 386 zaskarżonej decyzji).

20 W siódmej kolejności Komisja dokonała na podstawie części D komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r. obniżki kwoty grzywien o 50% w przypadku Outokumpu, o 20% w przypadku Wieland i o 30% w przypadku grupy KME (motywy 402, 408, 423 zaskarżonej decyzji).

Przebieg postępowania i żądania stron

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 marca 2004 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.

22 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do ósmej izby, której następnie przekazano niniejszą sprawę.

23 Komisja wniosła w duplice, aby kwota grzywny nałożonej na skarżące została podwyższona z uwagi na okoliczność, że skarżące w replice podważyły niektóre okoliczności faktyczne, które nie zostały zakwestionowane w toku postępowania administracyjnego. Sąd wezwał skarżące do przedłożenia uwag dotyczących tego żądania wzajemnego, co skarżące uczyniły w wyznaczonym terminie.

24 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sądu wezwał strony do przedłożenia określonych dokumentów i skierował do nich pytania na piśmie, na które strony odpowiedziały w wyznaczonym terminie.

25 Podczas rozprawy w dniu 5 marca 2008 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania ustne postawione przez Sąd. Podczas tejże rozprawy skarżące potwierdziły swą wolę, którą wyraziły już w uwagach dotyczących sprawozdania na rozprawę, zrezygnowania z dwóch argumentów podniesionych w ramach zarzutu dotyczącego błędnego stwierdzenia powrotu do naruszenia, odnoszących się do wysokości wcześniejszej sankcji pieniężnej i ograniczenia w czasie uprawnienia Komisji do stwierdzenia w niniejszym przypadku powrotu do naruszenia.

26 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej w art. 2 lit. b) zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

27 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— podwyższenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

28 W piśmie z dnia 1 kwietnia 2008 r. skarżące wskazały, że wycofują trzeci zarzut dotyczący błędnego podwyższenia o 50% kwoty grzywny do celów zapewnienia jej odstraszającego skutku. Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2008 r. Sąd zarządził zgodnie z art. 62 regulaminu otwarcie procedury ustnej na nowo i zgodnie z art. 64 regulaminu włączył do akt sprawy wspomniane pismo. Pismem z dnia 5 maja 2008 r. Komisja przedstawiła uwagi dotyczące wycofania wspomnianego zarzutu.

29 W dniu 2 czerwca 2008 r. procedura ustna została zamknięta.

Co do prawa

30 W uzasadnieniu niniejszej skargi skarżące podnoszą dwa zarzuty dotyczące błędnego podwyższenia kwoty grzywny z tytułu powrotu do naruszenia i nieodpowiedniej oceny do celów obliczenia kwoty wyjściowej grzywny rozmiaru rynku, na który naruszenie miało wpływ.

31 Na wstępie należy przypomnieć, po pierwsze, że z motywów 290–387 zaskarżonej decyzji wynika, że grzywny za naruszenie zostały nałożone przez Komisję na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, a po drugie, że nawet jeśli Komisja nie odwołuje się wyraźnie w zaskarżonej decyzji do wytycznych dotyczących obliczania grzywien nałożonych na podstawie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 65 ust. 5 [EWWiS] (Dz.U. 1998, C 9, s. 3, zwanych dalej „wytycznymi"), jest oczywiste, że ustaliła ona kwotę grzywien na podstawie określonej w nich metody.

32 Chociaż wytycznych nie można uznać za normę prawną, określają one normę postępowania, która stanowi pewną wskazówkę dla praktyki administracyjnej i od której Komisja nie może odstąpić w konkretnym przypadku bez podania powodów, które byłyby zgodne z zasadą równego traktowania (zob. wyrok Trybunału z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie C-397/03 P Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4429, pkt 91 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 Zadaniem Sądu jest zatem zweryfikowanie w ramach kontroli zgodności z prawem grzywien nałożonych w zaskarżonej decyzji, czy Komisja wykonała swe uprawnienia dyskrecjonalne zgodnie z metodą sformułowaną w wytycznych i w zakresie, w jakim Sąd stwierdzi, że Komisja od niej odstąpiła, zweryfikowanie, czy to odejście jest uzasadnione i umotywowane w sposób wystarczający pod względem prawnym. W tej kwestii należy podnieść, że Trybunał potwierdził ważność samej zasady wytycznych, a także metody, która jest w nich wskazana (wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5425, pkt 252–255, 266, 267, 312, 313).

34 Samoograniczenie uprawnień dyskrecjonalnych Komisji wynikające z wydania wytycznych nie jest bowiem niezgodne z utrzymaniem znacznego zakresu uznania Komisji. Wytyczne zawierają elementy zwiększające elastyczność, przez co umożliwiają Komisji wykonywanie jej uprawnień dyskrecjonalnych w zgodności z przepisami rozporządzenia nr 17, tak jak zinterpretował te przepisy Trybunał (ww. w pkt 33 wyrok w sprawie Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, pkt 267).

35 Poza tym w dziedzinach takich jak ustalenie kwot grzywien nakładanych na podstawie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, w których Komisja zachowała zakres uznania na przykład w odniesieniu do stopy podwyżki kwoty grzywny z tytułu powrotu do naruszenia, kontrola zgodności z prawem tej oceny ogranicza się do zweryfikowania, czy nie występuje oczywisty błąd w ocenie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie T-241/01 Scandinavian Airlines System przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2917, pkt 64, 79).

36 Jednakże zakres uznania Komisji i jego granice, które Komisja wprowadziła, nie stanowią co do zasady przeszkody, by sąd wspólnotowy skorzystał ze swego nieograniczonego prawa orzekania (wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawach połączonych T-67/00, T-68/00, T-71/00 i T-78/00 JFE Engineering i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2501, pkt 538), które upoważnia go do uchylenia, zmniejszenia lub zwiększenia nałożonej przez Komisję grzywny (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 8 lutego 2007 r. w sprawie C-3/06 P Groupe Danone przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-1331, pkt 60–62; wyrok Sądu z dnia 21 października 2003 r. w sprawie T-368/00 General Motors Nederland i Opel Nederland przeciwko Komisji, Rec. s. II-4491, pkt 181).

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego błędnego podwyższenia z tytułu powrotu do naruszenia kwoty grzywny nałożonej na skarżące

Argumenty stron

37 Skarżące przypominają, że z tytułu okoliczności obciążających kwota podstawowa grzywny nałożonej na Outokumpu została podwyższona przez Komisję o 50% ze względu na fakt, że spółka ta została uznana za winną powrotu do naruszenia, ponieważ była już adresatem decyzji 90/417 dotyczącej stali nierdzewnej.

38 Skarżące uważają, że podwyższając kwotę grzywny ze względu na powrót do naruszenia, Komisja naruszyła art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, wytyczne, obowiązek uzasadnienia ustanowiony w art. 253 WE, a także ogólną zasadę równego traktowania. Poza tym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do istotnych okoliczności faktycznych. W tym względzie przedstawiają one następujące argumenty.

39 Po pierwsze, skarżące utrzymują, że rozpatrywane naruszenie nie może stanowić przypadku powrotu do naruszenia, ponieważ poprzednie naruszenie odnosiło się do postanowień traktatu EWWiS, podczas gdy działalność rozpatrywanego kartelu jest karana na podstawie postanowień traktatu WE.

40 Po drugie, skarżące uważają, że obydwa naruszenia nie są naruszeniami tego samego rodzaju. Komisja naruszyła wytyczne, a także definicję pojęcia powrotu do naruszenia sformułowaną w wyroku Sądu z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie T-141/94 Thyssen Stahl przeciwko Komisji, Rec. s. II-347, ponieważ zbadała kwestię, czy obydwa naruszenia są naruszeniami tego samego rodzaju, uwzględniając jedynie charakter rozpatrywanych bezprawnych zachowań (określenie cen, kwot i podział rynku), pomijając kontekst, w którym popełniono obydwa naruszenia. Według skarżących podejście Komisji jest zbyt formalistyczne. Badając kwestię powrotu do naruszenia, Komisja powinna była uwzględnić szczególne okoliczności, w jakich dokonano naruszenia stwierdzonego w decyzji 90/417, tym bardziej że okoliczności te wyraźnie wynikają ze wspomnianej decyzji.

41 W tym względzie skarżące odwołują się jednocześnie do decyzji 90/417 i do pism procesowych Komisji w tej sprawie, a także do innych dokumentów z nimi związanych. Z dokumentów tych wynika, że sprawa stali nierdzewnej powstała ze względu na brak koordynacji pomiędzy polityką handlową a polityką konkurencji prowadzoną przez Komisję. W tej sprawie Outokumpu, w wyniku presji wywieranej zarówno wobec niej, jak i sektora jako całości przez Komisję i niektóre rządy w ramach polityki handlowej prowadzonej w tym czasie pomiędzy Wspólnotą a Finlandią, „niechętnie" i „wbrew swym własnym interesom" przystąpiła do porozumienia ograniczającego konkurencję, nie zamierzając ograniczyć konkurencji i sądząc, że nie narusza art. 65 EWWiS.

42 A zatem naruszenie stwierdzone w decyzji 90/417 nie było zwykłym naruszeniem i doprowadziło do zawiązania kontaktów pomiędzy Komisją a władzami krajowymi w celu wypracowania zgodnego z prawem rozwiązania, by zaradzić kryzysowi, jaki dotknął sektor stali na szczeblu wspólnotowym, podczas gdy naruszenie rozpatrywane

w niniejszym przypadku było zwykłym naruszeniem, dotyczyło działań prowadzonych celowo bez wiedzy Komisji i za pomocą których skarżące zamierzały chronić ich własne interesy handlowe.

43 Skarżące zaznaczają także, że Komisja z naruszeniem art. 253 WE nie dostarczyła odpowiednich wyjaśnień dotyczących powodu, dla którego mimo tych szczególnych okoliczności dokonała podwyższenia kwoty grzywny ze względu na powrót do naruszenia.

44 Skarżące twierdzą także, że okoliczność, iż w decyzjach wydanych później niż decyzja 90/417 Komisja nie podwyższyła ze względu na powrót do naruszenia grzywien nałożonych na inne spółki zamieszane w sprawę stali nierdzewnej potwierdza, że wspomniana sprawa posiadała tak szczególny charakter, że nie można było oczekiwać, aby skarżące uznały ją za istotną przestrogę w stosunku do bezprawnego zachowania ukaranego w zaskarżonej decyzji.

45 Skarżące twierdzą, że w każdym razie i w świetle szczególnych okoliczności sprawy dotyczącej stali nierdzewnej, podwyższenie o 50% kwoty grzywny nałożonej na skarżącą jest w niniejszym przypadku nieproporcjonalne. Według nich naruszenie popełnione nieumyślnie powinno prowadzić do zastosowania niższej stopy podwyżki kwoty grzywny ze względu na powrót do naruszenia. Na poparcie tego twierdzenia skarżące odwołują się także do kilku wcześniejszych decyzji wydanych przez Komisję, w których stopa podwyżki kwoty grzywien ze względu na powrót do naruszenia było niższa.

46 Skarżące także utrzymują, że praktyka decyzyjna Komisji polegająca na tym, że w jednej sprawie Komisja wydała decyzję, w której nie nałożyła żadnej grzywny, a w innej sprawie wydała decyzję, w której nałożyła grzywnę podwyższoną ze względu na powrót do naruszenia, jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności.

47 Komisja wnosi o odrzucenie tego zarzutu. Ponadto zauważa, że skarżące powołują się na naruszenie zasady równego traktowania w świetle praktyki decyzyjnej Komisji w zakresie podwyższania grzywien ze względu na powrót do naruszenia po raz pierwszy w replice, a w związku z tym argument ten należy uznać na niedopuszczalny.

Ocena Sądu

48 W pierwszej kolejności w odniesieniu do twierdzenia dotyczącego niewystarczającego charakteru uzasadnienia należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie indywidualnej decyzji musi przedstawiać w wyraźny i jednoznaczny sposób rozumowanie instytucji będącej autorem aktu, pozwalając zainteresowanym na zapoznanie się z podstawami podjętego środka, zaś właściwemu sądowi na dokonanie jego kontroli.

49 Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 253 WE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności, w jakich ten akt został wydany, a także wszystkie przepisy prawne dotyczące danej dziedziny (zob. wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

50 W odniesieniu do określania grzywien z tytułu naruszenia prawa konkurencji istotne wymogi formalne wynikające z tego obowiązku uzasadnienia są spełnione wtedy, gdy Komisja wskaże w swej decyzji te elementy oceny, które umożliwiły jej określenie wagi

i czasu trwania naruszenia (zob. wyrok Trybunału z dnia 15 października 2002 r. w sprawach połączonych C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P Limburgse Vinyl Maatschappij i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-8375, pkt 463 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 W niniejszym przypadku Komisja w zaskarżonej decyzji przedstawiła obydwa naruszenia jako naruszenia tego samego rodzaju, ponieważ dotyczyły one określania kwot i cen w celu kontrolowania produkcji i dokonania podziału rynku (motyw 353). Ponadto stwierdziła (motyw 352): „[p]owrót do naruszenia to sytuacja, w której przedsiębiorstwo będące już w przeszłości adresatem decyzji Komisji jako podmiot biorący udział w naruszeniu zostaje następnie uznane za odpowiedzialne za popełnienie innego naruszenia tego samego rodzaju. Celem takiej decyzji jest nie tylko nakazanie przedsiębiorstwu zaprzestania naruszenia, ale ostrzeżenie i odstraszenie tego przedsiębiorstwa od popełnienia podobnych naruszeń w przyszłości, nawet jeśli z jakiejś przyczyny nie nakłada się na niego żadnej grzywny". W szczególności Komisja uznała (motyw 354): „[o]koliczność, że Outokumpu kontynuowała naruszenie w sektorze rur przemysłowych po doręczeniu jej w decyzji wydanej przez Komisję nakazu zaprzestania naruszenia w sektorze stali nierdzewnej w pełni dowodzi, że poprzednia decyzja nie miała skutku odstraszającego w odniesieniu do zachowania Outokumpu na rynku. W niniejszej sprawie konieczne jest zatem podwyższenie kwoty grzywny w celu zagwarantowania w przyszłości rzeczywiście odstraszającego skutku tejże grzywny". A zatem Komisja w sposób wystarczający pod względem prawnym uzasadniła swą decyzję o podwyższeniu ze względu na powrót do naruszenia kwoty grzywny nałożonej na skarżące.

52 W drugiej kolejności w odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję należy zauważyć, że w rzeczywistości skarżące nie powołały się wyraźnie w ramach niniejszego zarzutu na naruszenie zasady równego traktowania.

53 Jednakże zarówno z orzecznictwa, jak i z art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 44 regulaminu Sądu wynika, że strona skarżąca nie jest zobowiązana do przytaczania postanowień traktatu lub zasad ogólnych prawa, na które się powołuje.

Wystarczy, by okoliczności faktyczne, zarzuty i żądania strony skarżącej były zawarte w skardze, tak aby Komisja mogła rzeczywiście bronić swych interesów, a Sąd mógł przeprowadzić kontrolę (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie T-18/90 Jongen przeciwko Komisji, Rec. s. II-187, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo). Wymóg ten został w niniejszym przypadku spełniony, ponieważ ze skargi wynika, że skarżące podważają słuszność podwyżki o 50% kwoty nałożonej na nie grzywny, uznając tę podwyżkę za błędną, zwłaszcza biorąc pod uwagę stopy podwyżek zastosowanych przez Komisję ze względu na powrót do naruszenia w jej wcześniejszych decyzjach.

54 W związku z powyższym wszystkie twierdzenia podniesione na poparcie niniejszego zarzutu należy uznać za dopuszczalne.

55 W trzeciej kolejności w odniesieniu do zasadności zarzutu należy przypomnieć, że traktaty ustanawiające Wspólnoty utworzyły jednolity porządek prawny, w którym postanowienia traktatu Euratom stanowią, a traktatu EWWiS stanowiły do dnia 23 lipca 2002 r., lex specialis uchylające lex generalis, które stanowi traktat WE (zob. wyrok Sądu z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie T-6/99 ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi przeciwko Komisji, Rec. s. II-1523, pkt 102 i przywoływane tam orzecznictwo). Poza tym z orzecznictwa wynika, że zakaz tworzenia karteli jest przewidziany w dwóch analogicznych postanowieniach, czyli w art. 81 WE i w art. 65 EWWiS, które mimo że pochodzą z odrębnych traktatów, odwołują się do identycznych pojęć prawnych (zob. podobnie ww. w pkt 40 wyrok Sądu w sprawie Thyssen Stahl przeciwko Komisji, pkt 269, 270, 277; wyroki: z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie T-145/94 Unimétal przeciwko Komisji, Rec. s. II-585, pkt 248, 252; z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawach połączonych T-45/98 i T-47/98 Krupp Thyssen Stainless i Acciai speciali Terni przeciwko Komisji, Rec. s. II-3757, pkt 181).

56 W związku z powyższym należy przyznać, że po stwierdzeniu przez Komisję w drodze decyzji udziału przedsiębiorstwa w kartelu zgodnie z uprawnieniami, które zostały jej przyznane na mocy wspólnotowego porządku prawnego, decyzja ta będzie mogła posłużyć jako podstawa dla przeprowadzenia w ramach nowej decyzji odnoszącej się do prawa wspólnotowego oceny skłonności tego przedsiębiorstwa do naruszania przepisów wspólnotowych dotyczących karteli.

57 Zresztą żaden przepis wytycznych nie prowadzi do wniosku, że wskazówkę, zgodnie z która musi występować „powtarzające się naruszenie tego samego typu przez to samo przedsiębiorstwo (przedsiębiorstwa)", należy rozumieć w tym znaczeniu, że Komisja do celów stwierdzenia powrotu do naruszenia w ramach zastosowania art. 81 WE nie może uwzględnić naruszeń stwierdzonych na mocy traktatu EWWiS. Przeciwnie, z tytułu wytycznych wynika, że mają one zastosowanie zarówno do obliczania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, jak i grzywien nakładanych na mocy art. 65 ust. 5 EWWiS.

58 W odniesieniu do argumentu, iż szczególne okoliczności popełnionego naruszenia uniemożliwiają Komisji uwzględnienie wobec skarżących powrotu do naruszenia, należy go oddalić, ponieważ z orzecznictwa wynika, że pojęcie powrotu do naruszenia wymaga wyłącznie wcześniejszego stwierdzenia naruszenia wspólnotowego prawa konkurencji (ww. w pkt 36 wyrok w sprawie Groupe Danone przeciwko Komisji, pkt 41).

59 Tymczasem w niniejszym przypadku z art. 1 i 4 decyzji 90/417 wynika, że Outokumpu została poinformowana, że zawierając porozumienia cenowe ze swymi konkurentami i dokonując podziału rynku i klientów pomiędzy nią i konkurentami, naruszyła przepisy wspólnotowego prawa konkurencji i powinna powstrzymać się od powtarzania tych zachowań. Jednakże z art. 1 zaskarżonej decyzji wynika, że skarżące następnie uczestniczyły w niemalże identycznym naruszeniu.

60 W odniesieniu do argumentu, iż skarżące zostały potraktowane w sposób dyskryminujący w stosunku do innych przedsiębiorstw, wobec których decyzja 90/417 nie została uwzględniona jako okoliczność obciążająca, należy podkreślić, że sam fakt uwzględnienia przez Komisję we wcześniejszej praktyce decyzyjnej, że niektóre elementy nie stanowią okoliczności obciążającej przy wyznaczaniu kwoty grzywny, nie oznacza, że Komisja jest zobowiązana do stosowania tej samej oceny w późniejszej decyzji (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4407, pkt 57).

61 Z powyższego wynika, że Komisja nie popełniła błędu, stwierdzając powrót skarżących do naruszenia.

62 W odniesieniu do twierdzeń przedstawionych w stosunku do wynoszącej 50% stopy podwyżki zastosowanej w zaskarżonej decyzji należy podnieść, że Komisja przy określaniu stopy podwyżki ze względu na powrót do naruszenia może uwzględnić czynniki, które potwierdzają skłonność danego przedsiębiorstwa do łamania reguł konkurencji, w tym okres czasu, jaki upłynął pomiędzy danymi naruszeniami.

63 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że w dniu wydania decyzji 90/417, czyli w dniu 18 lipca 1990 r., kartel będący przedmiotem zaskarżonej decyzji już istniał. Tymczasem mimo stwierdzenia niemalże identycznego naruszenia przez skarżące reguł konkurencji w decyzji 90/417, postanowiły one kontynuować udział w nowym kartelu. Okoliczność ta uzasadnia jako taka stopę podwyżki zastosowaną w zaskarżonej decyzji.

64 Jest bezsporne, że skarżące odwołują się do szeregu okoliczności naruszenia stwierdzonego w decyzji 90/417, które zostały przytoczone w tytule X, pkt 12 wspomnianej decyzji. Jednakże okoliczności te, które bez wątpienia uzasadniały nienałożenie we wspomnianej decyzji na skarżące grzywny, są w logiczny sposób właściwe dla tej decyzji i nie mają żadnego związku ze skłonnością skarżących do łamania od dnia 18 lipca 1990 r. reguł konkurencji. Nie mogą one w konsekwencji zostać uwzględnione do celów określenia stopy podwyżki grzywny ze względu na powrót do naruszenia.

65 W odniesieniu do argumentu, iż skarżące zostały potraktowane w sposób dyskryminujący w stosunku do innych przedsiębiorstw, w przypadku których stwierdzenie powrotu do naruszenia nie doprowadziło do tak wysokiej podwyżki jak w odniesieniu

do skarżących, należy podkreślić, po pierwsze, że wcześniejsza praktyka decyzyjna Komisji nie stanowi ram prawnych dla grzywien w zakresie konkurencji (wyrok Sądu z dnia 30 września 2003 r. w sprawie T-203/01 Michelin przeciwko Komisji, Rec. s. II-4071, pkt 292), a po drugie, że w ramach rozporządzenia nr 17 Komisja dysponuje zakresem uznania w odniesieniu do ustalania wysokości grzywien celem doprowadzenia do tego, aby zachowania przedsiębiorstw były zgodne z regułami konkurencji (wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, od T-244/01 do T-246/01, T-251/01 i T-252/01 Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1181, pkt 216) i uprawnieniem, aby w każdej chwili dostosować wysokość grzywien do potrzeb tej polityki (ww. w pkt 33 wyrok w sprawie Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, pkt 169).

66 W świetle powyższych rozważań Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, stosując wobec skarżących podwyżkę o 50% kwoty grzywny nałożonej ze względu na powrót do naruszenia. Ponadto Sąd nie uważa, aby w ramach przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania konieczna była zmiana wspomnianej stopy podwyżki.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego nieodpowiedniej oceny do celów obliczenia kwoty wyjściowej grzywny rozmiaru sektora, na który miało wpływ naruszenie

Argumenty stron

67 W ramach drugiego zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja, przyjmując, że wartość właściwego rynku wynosi 288 milionów EUR, wyolbrzymiła jego rozmiar i w konsekwencji wagę naruszenia, co doprowadziło do nałożenia zbyt wysokiej grzywny.

68 Na wstępie skarżące zauważają, że w sektorze rur przemysłowych całkowita cena produktów składa się zwykle z ceny miedzi, opartej na notowaniu na London Metal Exchange (giełdzie metali w Londynie, zwanej dalej „LME"), i kosztu przetworzenia, który odpowiada wartości dodanej przez producenta (zwanej dalej „marżą za przetworzenie"). Surowca koniecznego do produkcji rur przemysłowych dostarcza albo klient, albo sam producent rur przemysłowych, który fakturuje go wówczas w cenie całkowitej.

69 Według skarżących rozmiar właściwego rynku jest istotnym czynnikiem przy ustalaniu kwoty wyjściowej grzywny. Niemniej jednak skarżące twierdzą, że w niniejszym przypadku Komisja określiła kwotę wyjściową grzywny na podstawie rozmiaru właściwego rynku.

70 Skarżące uważają, że jako producenci rur przemysłowych nie mają żadnego wpływu na cenę podstawowego surowca, czyli miedzi, która stanowi około dwóch trzecich końcowej ceny płaconej przez ich klientów. W tym względzie skarżące przypominają, że cena metalu jest określana poprzez codzienne notowania na LME i że zaopatrując się w ten metal, wykonują one jedynie wskazówki nabywców rur przemysłowych. W związku z tym to klienci określają cenę metalu. W konsekwencji cena metalu jest wyłącznie elementem, który należy przerzucić na klientów. W konsekwencji rzeczywiste znaczenie ekonomiczne danego rynku jest ograniczone do marży za przetworzenie.

71 Odwołując się do wymienionych powyżej względów, skarżące utrzymują, że Komisja przy dokonywaniu oceny rozmiaru właściwego rynku powinna była odjąć około dwie trzecie od całkowitej ceny rozpatrywanych produktów, co doprowadziłoby do ustalenia niższej kwoty wyjściowej grzywny. Skarżące stwierdzają, że nie odejmując ceny miedzi od wielkości obrotów na właściwym rynku, Komisja nie uwzględniła rzeczywistości gospodarczej na rynku i ustaliła zbyt wysoką kwotę wyjściową grzywny w stosunku do wagi naruszenia.

72 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu podniesionego przez skarżące. Poza tym Komisja żąda w duplice, aby skarżące wyjaśniły, czy podważają swe uczestnictwo w naruszeniu, które miało wpływ na sektor rur przemysłowych w całości. Komisja podnosi, że jeśli tak jest, zarzut skarżących jest niedopuszczalny, ponieważ nie został podniesiony w skardze. Ponadto Komisja utrzymuje, że takie podważenie zmusiłoby ją do wniesienia do Sądu żądania podwyższenia kwoty grzywny nałożonej na skarżące, ponieważ skorzystały one z obniżki o 50% wspomnianej kwoty miedzy innymi z tego względu, że oświadczyły, że nie podważają prawdziwości okoliczności faktycznych, do których Komisja odwołała się w celu uzasadnienia jej oskarżenia.

73 W uwagach pisemnych dotyczących żądania Komisji skarżące podnoszą, że nie podważają, iż uczestniczyły w jednolitym naruszeniu, które obejmowało podział rynku i klientów, wprowadzenie w życie systemu kierowania rynkiem właściwym, a także karteli dotyczących warunków dostawy rur przemysłowych. Przyznają poza tym, że naruszenie to miało wpływ na cały sektor rur przemysłowych. Jednakże podkreślają, że naruszenie nie dotyczyło ceny miedzi.

Ocena Sądu

74 Na wstępie należy stwierdzić, że nie ma potrzeby orzekania ani w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności skargi, ani w przedmiocie żądania wzajemnego, podniesionych przez Komisję. Skarżące w uwagach dotyczących żądania Komisji wyraźnie bowiem stwierdziły, że przyznają, iż naruszenie miało wpływ na cały sektor rur przemysłowych.

75 W odniesieniu do istoty sprawy należy najpierw podkreślić, że metoda przedstawiona w wytycznych, które zostały zastosowane przez Komisję w zaskarżonej decyzji (zob. pkt 31 powyżej), opiera się na ryczałcie, zgodnie z którym ogólna kwota wyjściowa grzywny, określona na podstawie wagi naruszenia, jest obliczana z uwzględnieniem charakteru naruszenia, jego rzeczywistego wpływu na rynek, tam gdzie może to być zmierzone, oraz rozmiaru właściwego rynku geograficznego (pkt 1 A akapit pierwszy wytycznych). W związku z tym ogólna kwota wyjściowa grzywny jest dostosowana do indywidualnej sytuacji każdego uczestnika naruszenia na podstawie między innymi jego rozmiaru.

76 Ponadto do celów ustalenia kwoty wyjściowej grzywny Komisja może uwzględnić rozmiar właściwego rynku, jednak nie jest do tego zobowiązana (wyroki Sądu: z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-15/02 BASF przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-497, pkt 134; z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-322/01 Roquette Frères przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3137, pkt 149, 150).

77 W świetle wspomnianego orzecznictwa okazuje się, że założenie skarżących, iż rozmiar właściwego rynku jest jako taki czynnikiem rozstrzygającym do celów oceny wagi naruszenia, a w konsekwencji ustalenia kwoty wyjściowej grzywny, nie jest zasadne.

78 Jednakże z zaskarżonej decyzji wyraźnie wynika, że Komisja w niniejszym przypadku postanowiła w przeprowadzonej przez nią ocenie wagi rozpatrywanego naruszenia uwzględnić rozmiar rynku rur przemysłowych w EOG. Mimo że Komisja już stwierdziła na podstawie charakteru naruszenia, że było ono w rozumieniu wytycznych „bardzo poważne" (motyw 294), określiła bowiem w zaskarżonej decyzji wagę naruszenia, a w konsekwencji ogólną kwotę wyjściowa grzywny, biorąc pod uwagę rzeczywisty wpływ kartelu na rynek (motywy 295–314), rozmiar właściwego rynku geograficznego (motywy 315–317) oraz okoliczność, że sektor, w którym dokonano

naruszenia, jest istotnym rynkiem, którego wartość w EOG jest szacowana na 288 milionów EUR (motywy 318, 319).

79 O ile do celów oceny wagi naruszenia i ustalenia kwoty wyjściowej grzywny rozmiar właściwego rynku stanowił tylko jeden z czynników uwzględnionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji, to jednak w rzeczywistości Komisja określiła wspomnianą kwotę na podstawie tego rozmiaru. W związku z tym należy oddalić twierdzenie Komisji, zgodnie z którym kwota wyjściowa grzywny nałożonej na skarżące niekoniecznie byłaby niższa od 11,55 miliona EUR, gdyby od wielkości obrotów odjęto cenę miedzi.

80 W konsekwencji należy zbadać, czy Komisja, dokonując oceny rozmiaru właściwego rynku, niesłusznie uwzględniła cenę miedzi.

81 W tym względzie skarżące twierdzą, po pierwsze, że cena miedzi nie jest kontrolowana przez producentów rur przemysłowych, ponieważ jest ona ustalana według notowań na LME, a po drugie, że to sami nabywcy rur przemysłowych decydują, po jakiej cenie metal jest kupowany.

82 Należy jednak stwierdzić, że nie istnieje żaden uzasadniony powód, by wielkość obrotów na właściwym rynku obliczać z wykluczeniem określonych kosztów produkcji. Jak słusznie podniosła Komisja — we wszystkich sektorach przemysłowych istnieją koszty dotyczące produktu końcowego, których producent nie może kontrolować, a które jednak stanowią zasadniczy element całej jego działalności i w związku z tym nie

mogą być wykluczone z wielkości obrotów przy ustalaniu kwoty wyjściowej grzywny (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 15 marca 2000 r. w sprawach połączonych T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 i T-104/95 Cimenteries CBR i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-491, pkt 5030, 5031). Okoliczność, że cena miedzi stanowi znaczną część ceny końcowej rur przemysłowych lub że ryzyko wahania cen jest znacznie wyższe niż w przypadku innych surowców, nie prowadzi do podważenia tego wniosku.

83 Należy zatem uznać, że Komisja słusznie uwzględniła cenę miedzi do celów ustalenia rozmiaru właściwego rynku. W konsekwencji zarzut drugi także jest bezzasadny.

84 W związku z powyższym skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

85 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy obciążyć je kosztami, zgodnie z żądaniem Komisji.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Outokumpu Oyj i Luvata Oy zostają obciążane kosztami postępowania.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 6 maja 2009 r.

Podpisy